

Евангелско четиво и проповед на Неделя на свети Йоан Лествичник

Марк 9:17-31

Един от народа отговори и рече: Учителю, доведох при Тебе сина си, хванат от ням дух. Дето и да го прехване, тръшка го, и той се запеня, и скърца със зъби, и се вцепенява. Говорих на учениците Ти да го изгонят, ала не можах.

Иисус му отговори и рече: О, роде неверен, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го при Мене!

И доведоха го при Него. Щом бесният Го видя, духът го стресе, той падна на земята и се валяше запенен.

И попита Иисус баща му: Колко време има, откак му става това? Той отговори: От детинство, и много пъти духът го хвърляше и в огън, и във вода, за да го погуби. Но, ако можеш нещо, смили се над нас и ни помогни.

Иисус му рече: Ако можеш да повярваш, всичко е възможно за вяращия.

И веднага бащата на момчето викна и със сълзи казваше: Вярам. Господи! Помогни на неверието ми. А Иисус, като видя, че се стича народ, запрети на нечистия дух и му рече: Дух неми и глухи, аз ти заповядвам: излез из него, и не влизай вече в него! И духът, като изкрещя и го стресе силно, излезе, а момчето стана като мъртво, та мнозина казваха, че то е умряло. Но Иисус, като го хвана за ръка, изправи го, и то стана.

И като влезе Иисус в една къща, учениците Му Го попитаха насаме: Защо не можахме ние да го изгоним?

Отговори им: Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост.

Като излязоха оттам, минуваха през Галилея, и Той не искаше някой да узнае. Защото учеше учениците Си и им казваше, че Син Човечески ще бъде предаден в човешки ръце, и на третия ден след убиването ще възкръсне.

Братя и сестри,

В днешното литургийно евангелско четиво свети евангелист Марк разказва за изцелението на момче, обладано от нечист дух. Клетото дете от младини страда от нападенията на беса, който го хвърля и в огън и във вода и се стреми да го погуби. Нещастният и измъчен баща води болното си чадо при апостолите с надежда, те да го изцелят. Да, на апостолите Господ вече е дал силата да лекуват немощи и да изгонват бесове. Но уязвени от подигравките на присъстващите книжници, които са враждебно настроени към Господ и учениците Му, и поради маловерието на самия баща на бесноватото момче, апостолите не смогли да сторят чудо.

Ето, виждаме, че Спасителят въздъхва: „**О, роде неверен, докога ще бъда с вас?**“, посочвайки разочарованията, получени от хората в дните на земния Си живот.

„Ако можеш да повярваш, всичко е възможно за вярващия!“

И получава отговора: **„Вярвам, Господи, помогни на неверието ми.“**
Тези думи трябва да имаме пред очи, за да просим усиление на вярата, да просим избягване на конформисткото „топлохладно“ християнство в оскъдната вяра, неустойчива надежда и липса на истинска любов.

И ние, като бащата на болното момче, трябва да викнем през сълзи: **„Вярвам, Господи, помогни на неверието ми.“**

Слабата вяра не ще достигне за оправданието ни. Нужна ни е вяра, която и планини да помества, необходим ни е пост и молитва, за да изцелим нападнатата ни от бесове душа.

Защото знаем как отговоря Господ на въпроса на апостолите, защо те не са могли да сторят чудото: **„Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва и пост.“**

Да, лукавият род, враг на човешкото спасение е уязвим от всеоръжието на вярата, поста и молитвата.

Неслучайно Църквата премъдро е постановила да припомним точно това четиво в 4-та Неделя на Великия пост.

Защото само с трите – вяра, молитва и пост ще смогнем да преборим душевните си недъзи.

Разбира се, не говоря за телесно боните, които не могат да постят. Техният пост е смирението, лишението от светски наслади – сериали, раздумка, обсъждане .... Винаги има от какво да се откажем в името на духовната бран срещу поднебесните духове на злобата.

Винаги има какво да прекратим от вредните и излишни за нас душевни навици.

Да се настроим към добротворство, милостиня, молитва, четене на Священото Писание и житията на светиите, като съзнаваме собственото си недостойнство. Защото в мига, когато помислим, че вече сме угодили Богу с нещо, че сме изпълнили Божиите повели, то вече сме паднали – паднали в невидимия, но здрав капан на тщеславието.

На помощ са ни Майката Божия, ангелите и светиите, Божието всемилосърдие, което привежда всички ни към спасение.

Колкото и да мсе окаяни, винаги можем да умоляваме, часа на нашата кончина да ни завари станали – ще рече - принесли покаяние, одухотворени от молитвата, просветени от съзите на покаянието.

Днес възпоменаваме свети Йоан Лествичника – автор на безсмъртното писание „Лествица“ – настолната книга за практически християнски живот за всички времена.

Сам той, Лествичникът, с вяра, молитва и пост е въздигнат до висините на богосъзерцанието, и сега, в небесната обител, се застъпва за всички нас.

Щастливи сме, че имаме толкова честито небесно семейство – цяла Небесна Църква, която не спира да милее за нас, грешните.

По молитвите на Майката Божия, на Лествичник и всички светии, Бог да ни укрепи във вярата, в молитвата и в поста.

Амин!

2019 г.